

והאלים

פרשת דברים
תשפ"ה

יושב

לע"נ יעקב דאב בן צבי

העלון נכתב על ידי: מנחם ריביץ

הבא בתור

אבל למה? הרי מי שהגיע לפני דקה, ויודע שיש עוד חמישה או עשרה אנשים לפניו, למה הוא בודק? אולי בטעות יקפוץ המספר? למה כל מי שנמצא בתור מחכה בחוסר סבלנות, ובכל החלפת מספר תוקפת אותו רוח תזזית בתקווה שבכל זאת משהו יקרה והמספר שלו יופיע?

אנחנו שרויים בעיצומם של ימי האבל על שני בתי המקדש שחרבו, כבר קרוב אלפיים שנה חלפו מאז חורבן בית שני, מאז פסק האור הגדול שהיה בית ה' מפיץ בעולם. והאמת, אמר הרב יהונתן אייבשיץ צוק"ל שכבר בימי בית ראשון נגזרה הגזירה על הגלות הארוכה שאנו חיים בה היום, בנין בית שני היה פקידה זמנית ולא גאולה נצחית כגאולה העתידה. כלומר, כבר 2446 שנה, מאז החורבן הראשון, שאנחנו מחכים, מתפללים ומייחלים לגאולה. אם נקרא את מה שכתב הרמח"ל במאמר העיקרים על הגאולה העתידה בב"א, נייחל לה עוד יותר, ונביא כאן את עיקרי דבריו בלשון פשוטה:

בימות המשיח יגיע עם ישראל לתיקונו, ויחד עם עם ישראל יתוקן גם כל העולם. הטוב ירבה בכל התחומים, והרע יעלם לגמרי, גם במה שנוגע לנפש אך גם במה שנוגע לגוף. והכוונה בכך היא שלב האבן יהפוך ללב בשר ובכל האנשים תגבר הנטייה לעשות טוב. לא תהיה עוד משיכה לעבירות או למעשים רעים, אלא כולם יהיו שווים ברצונם לתורה ולעבודת ה'. וכאשר כולם דבקים

שבוע שעבר יצא לי לפקוד את בית המרקחת. זאת לא הפעם ראשונה שאני עושה את הדרך לשם, וכמו כל פעם, מיד בכניסה אני לוקח מספר ומחכה בסבלנות עד שהמספר שכתוב על הפתק יופיע במסך הגדול שמעל לראשי הרוקחים. כשמופיע המספר, יחד עם צלצול הפעמון שמכריז על התקדמות התור, אני ניגש לרוקח הפנוי, והוא מצידו מספק לי את המצרך המבוקש.

כמה זמן לוקח ביקור כזה בבית מרקחת? תלוי כמובן באורך התור, אבל דווקא זמן ההמתנה ניפק לי מסר נוקב. התור לא היה קצר, אך גם לא ארוך מדי, מספר אנשים ישבו בכסאות שהועמדו במרחק מהקופה כדי לשמור על פרטיות הלקוח שמקבל שירות, כל אחד נראה שקוע בענייניו, אחד בספר שהביא עמו, השני בשיחת טלפון, השלישי הסתכל על המוצרים השונים שמונחים מסביב, וכולם מראים מדי פעם סימני חוסר סבלנות.

אבל בכל פעם שהפעמון צלצל, כולם באחת הפנו את הראשים לראות מה המספר הבא שיופיע על הצג.

המחזה היה מעניין, כי לא משנה מה היה המספר על הדף של כל אחד, לא משנה כמה זמן הוא נמצא בהמתנה, כולם הפנו מבט למסך, בדקו מחדש את המספר שמופיע על הפתק (אולי בכל זאת הוא השתנה מאז הפעם האחרונה שהסתכלו), ואז חזרו כל אחד לענייניו.

ככה בכל פעם שהצליל המורה על החלפת המספר הושמע, כולם כאיש אחד חזרו על אותה ההתנהגות.

פשוטה:

העלון השבוע נתרם:

לרפואת	לעילוי נשמת
אברהם צבי בן שרה	בנימין בן שמעון ז"ל שרה בת אנשל ז"ל יצחק בן מנחם מענדל ז"ל אברהם בן ליאון ז"ל

בא גם אתה להיות שותף בהפצת העלון

ותזכה את יקירך:

4663MR@GMAIL.COM

אבל הידיעה לא מונעת מהם את הציפייה, הם רוצים שהתור יגיע, הם רוצים לקבל שירות ולכן בכל פעם שהצליל נשמע והמספר מתחלף כל יושבי התור נעים ומסתכלים שמא באמת הגיע תורם.

ואם כך הוא בתור לבית מרקחת, מקום שלרוב לא מסמל את תכלית העונג של האדם, לא כל שכן שכך אנחנו צריכים לחוש כלפי הגאולה? האם לא ראוי שנרצה אותה בכל מאודנו? שנייחל לה בלב שלם ונצפה לה בעיניים כלות? אז נכון שהובטח לנו שבערבי שבתות וחגים לא תגיע הבשורה, אבל זה לא אמור לפגוע בציפייה, ברצון הכן שהיא בא תבוא.

דור אחרי דור ציפו היהודים לביאת משיח צדקנו, נסיים בתפילה שנשמע את צליל השופר המבשר את בואו, ושנזכה לשמוע אותו במהרה לפני שגם לדור שלנו יגידו "הבא בתור".

במטרה זו בלבד, התוצאה תהיה שתרבה השלווה והרוחה, ולא יהיו נזקים והפסדים כלל.

כולם יתמלאו בחכמה, ואצל כולם תשרה רוח הקודש. העולם ישרה במצב של שמחה גמורה כאשר כל יושביו דבקים בבורא ועובדים את עבודתו בשלימות, ועל ידי זה יתעלו כולם דרגה אחר דרגה.

גם אומות העולם יכירו את האמת, יעזבו את אליליהם וידבקו בישראל, מתוך ידיעה שהדבקות בישראל היא הכלי לקבל את הקדושה והאור מה'. והוא מה שאמר הנביא, אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וגו'. וכתוב: "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

וכשמבינים את גודל הטובה שתהיה באחרית הימים, לאחר ביאת הגאולה, מה הפלא שהגמרא במסכת שבת אומרת שלאחר פטירתו, בשעה שעומד האדם לדין אחת מהשאלות הראשונות שנשאל עליהם היא האם באמת חיכה לאותה גאולה שתגיע בב"א.

אבל במסכת עירובין מובא מאמר שלכאורה מונע מאיתנו לצפות לגאולה: "מובטח להן לישראל שאין אליהו בא לא בערבי שבתות, ולא בערבי ימים טובים מפני הטורח", כלומר משמים רחמו עלינו, וכדי שטלחהו הנביא לא יפריע לנו עם בשורת הגאולה באמצע ההכנות לשבת או יום טוב, מובטח שהוא לא יגיע בערבי שבתות וימים טובים, בזמן שכולם עוסקים בהכנות.

נעזוב לרגע את השאלה המתבקשת, איך יכול להיות שהבשורה על הגאולה מהווה בכלל הפרעה, כי זה הובטח כבר על ידי הקב"ה. אבל, איך יכול להיות שישאלו אותנו בבית דין של מעלה אם ציפינו לישועה כל חיינו אם הובטח לנו שלא יגיע אליהו בערבי שבתות? איך נצפה לו כל רגע אם כבר נאמר שהוא לא יגיע עכשיו?

נחזור רגע לאותו התור בבית המרקחת, האנשים הממתינים לתורם יודעים שהמספר הבא הוא לא המספר שלהם. הם יודעים שנגזר עליהם לחכות עוד זמן מה עד שיכלו האנשים שהקדימו אותם ויגיע סוף סוף התור שלהם לגשת לקבל את מבוקשם.

אבלים על החורבן הופכים למקדש

כבר קרוב לאלפיים שנה שאנחנו אבלים על בית מקדשנו שחרב, אבל האם חשבת פעם שאנחנו יכולים להפוך בעצמנו למקדש חי?

לפרטים והזמנה: 4663MR@GMAIL.COM

